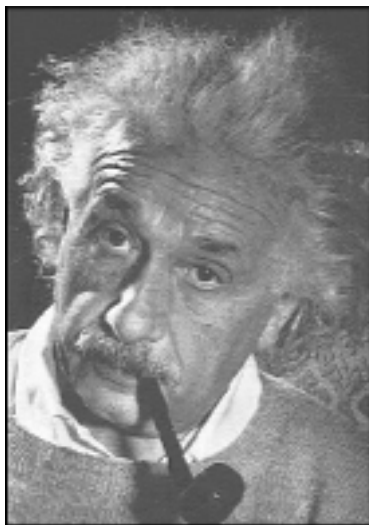

**len život
žitý pro
druhé
stojí za to.**

Albert Einstein

Estel

Stále se to opakuje.

Jsou města plná lidí, kteří se
potkávají a nezdraví se.

Sousedé se míjejí bez úsměvu.

Ti nejbližší se neslyší a nerozumí si.

Máma a táta jsou zaměstnaní svou
prací a na děti nemají čas.

Ulice jsou plné mladých, kteří mají
pocit, že nejlépe vědí, co dělat...

Stále se to opakuje.

Někdo z nich má to štěstí, že potká
partu dobrých lidí.

Těch, co se zdraví při každém setkání.

A mají pro ostatní úsměv ve tváři.

Dospělí z téhle party pro ně obětují téměř vše...

A děti z ulic se k nim rády vrací, protože s nimi mohou snít své nejkrásnější sny...

A hlavně - proměňovat je ve skutečnost.

Stále se to opakuje.

Noví lidé přicházejí na místa těch, kteří již odešli.

Máme štěstí na lidi.

Na dobré lidi.

Jen v nich je šance, že se TULÁCI dočkají dalších výročí svého trvání.

Estel - je v jazyce vznešených. Ať zůstává s námi!

Estel - je elfské slovo. Ať vytrvá!

Estel - je naděje.

*Rilme tielya, Tuláci !
Hvězdny třpyt vašim krokům...*

Dvacet

MICHAL, SOUČASNOST:

Jsou chvíle, kdy chrlím množství slov a vět a skládám z nich celé příběhy, ať již na čtení nebo přímo jako hry pro Tuláky. Ale teď mi nějak vážnou myšlenku. Že by obavy, abych nepsal nějaké banality? Že by pocit odpovědnosti, svazující někdy všechny myšlenky jako pověstná železná koule na noze? Ne, jen pokora.

Pokora přede všemi, kteří stáli u vzniku téhle skupinky lidí, kteří ji nenechali za tu dlouhou dobu na holičkách, kteří doslova obětovali své síly, čas, svou moudrost, myšlenky i srdce a lásku druhým, aniž by si činili nárok na vrácení svých vkladů...

Dvacet let je dlouhá doba pro jednoho člověka. Pokud nějaká skupina lidí trvá dlouhý čas, znamená to, že ostatním něco důležitého přináší. Něco mnohdy

nehmatatelného, co zůstává ve vědomí jako světélko na tmavé obloze. Světélko, které je předzvěstí příštího svítání.

Každý z vás může být tímto světlem, každý může přinést svůj dar, každý na to má, stačí jen chtít. Všem vám přeji z celého srdce co nejvíce síly, abyste rozzářili světýlka v srdcích ostatních, tak jak se o to snažíme my, Tuláci, dnes již dvacet let.

Přede všemi, kteří mohou za to, že jsme se dočkali dvacetin, cítím pokoru. A smekám...

JEZULE, SEMTAMNÍK Č. 12:

Pamatuji si, jak v mé první třídě, což byl školní rok 1982-83 chodil můj starší a jistě rozumnější bratr Macek do oddílu, který se snad jmenoval Slunce. A Ája tam prý chodila taky. Ale oba zřejmě vedeni nevyhnutelnou silou osudu záhy pochopili, že jejich cílem je něco jiného. S novým školním rokem přestali. A co dělala Mackova nerozumná sestra? Chodila na sportovní gymnastiku, do které se dostala konkursem a protože již tenkrát se u ní projevovaly záchrňky geniality, přihlásila se do oddílu Poutníci, aby tu středu měla pěkně zapláclou. (Jenže to jsme ještě nevěděli, že středu budeme mít zapláclou dalších čtrnáct let. Jo, tak dlouho už existují Tuláci – napsáno v r. 1997) A pak v listopadu léta Páně 1983 se od oddílu Poutníci odpojila jedna z družin v čele s mladinkou Janou Pexovou, dnes už Klimentovou. Asi půl roku se družina hádala, jak se bude jmenovat. Taky jsme se totiž mohli jmenovat Brontosauři, ale zvítězil názor, že jsme turistický oddíl a nikoliv přírodovědný a proto vznikl název Tuláci.

Velmi mlhavě si pamatuji, že jsme nabírali nové členy a pak Jana získala čtyři „velký“, ke kterým v případě potřeby rozdělovala děti. Byli jsme na výletě v zoologické zahradě, na Karlštejně, na Sázavě a určitě ještě jinde, ale to se dostávám k něčemu jinému. V blahých pionýrských dobách měla tehdy 116. PS Štafeta mnoho oddílů a mnoho členů. Každý rok se konala shromáždění, na kterých se

vyhodnocovala nejlepší kronika, nejlepší oddíl, nejlepší vedoucí a mnoho dalších nejlepších. Protože jsem byli dobrá parta, byli jsme často nejlepší a taky jsme měli nejlepší kroniku. A to nás bohužel přišlo draho, neboť ji vedení skupiny poslalo na jakousi krajskou soutěž a tam se nám ztratila. Bylo nám to líto, ale hledali jsme ji poctivě a nenašli. Škoda, že ji dnes nemáme, a proto dnes píšu toto historické a nevědecké pojednání.

V počátečních a dávných dobách oddílu do Tuláků chodili Vám úplně neznámí lidé. Snad jen Jiřího Suchého znáte a Karolinu Metzlovou. Jo, myslím Sucháče a Jezuli. Když jsme šli na výlet na Karlštejn, přitáhla jsem svého rozumnějšího bratra s sebou a on v Tulácích zůstal. O něco dříve byla do oddílu zavlečena i Ája. Když jsme s Ájou a Sucháčem chodili do čtvrté třídy, bylo v oddíle historicky nejvíc dětí. Bylo nás totiž čtyřicet, což je počet, na který by dnes podle nových zvyků bylo potřeba aspoň dvanáct velkých, ale tehdy byla u oddílu jen Jana a z původních čtyř velkých jen Petr Vinař. Péťa se nakonec stal hlavním vedoucím, protože později Jana odešla na mateřskou. Měla se jí totiž narodit Lucka.

Na schůzkách jsme nehráli jen hry, ale stavěli jsme stany na čas, vařili čaj, vyráběli si erby a zpívali si s Janou, která hrála na kytaru. Výpravy se v tuto dobu trochu změnili. Jezdili jsme totiž na výroční ohně trampských osad, což vedlo k pochopení, že se na ohni nemusí opékat buřty a že dospělí trampové jsou fantastický lidi, který umí vidět svět z druhé strany. Pro mě jako dítě tahle doba byla v oddíle nejhezčí. Každých čtrnáct dní max. tří neděl byla výprava, a proto jsme stihli projet spousty hradů a prochodit Brdy, kde jsme si našli oddílové místo. Spávali jsem pod širákem a byli jsme nádherně vyuzený od ohně. Máma si na ten ozón po čase zvykla a tak jsme už jenom oznamovali, že odjíždíme a kam, aniž by nám to rodiče zakazovali. Počet čtyřiceti Tuláků se ale začal rychle zmenšovat až, jak se můžete dočíst v kronice, zůstali jen Troskáči.

LUDĚK, NEJSTARŠÍ DOCHOVANÁ (DRUHÁ)

KRONIKA:

Již na táboře (Sudějov, Expedice KURU, léto 1989) padlo rozhodnutí, že z Jezulete, Macka, Jirky, Alice, Hanky a Katky se stanou instruktoři. (...) Nesmím zapomenout na Karolku, naší „skoromámu“. Celá tato skupina si říkala TROSKY, nebo také TROSKÁČI, a k Tulákům přišla Tuláčata.

MICHAL, OPĚT SOUČASNOST:

Tady někde se začínám objevovat já, nejprve jen na jedné schůzce (u Troskáčů), později na výpravě v Kamenici u Humpolce a pak na táboře, který se konal tamtéž v létě 1990 a byl to Ferdův letní tábor a první tábor pro novou generaci Tuláků (kde už byl malý Konopík a spol.)

Další tři tábory byly nezapomenutelné, v rozvalinách středověkého hradu, na Tolštejně. Pravěk, Artuš a poslední Labyrint (1993). V těch dobách od oddílu odešel Luděk a na neskutečně dlouho jsem se stal tím nejfousatějším náčelníkem... Někdy v těch tolštejnských dobách začala éra příběhů vinoucích se celými roky. Vikingové, Martin Šporka z Lipé, Země Fantazie, Algernon a další...

Na podzim roku 1997 začala nová éra oddílu, tehdy ke dvanácti zbývajícím velkým skororádcům přivádíme novou generaci dětí, kterým zprvu říkáme „družinka Plánata“. A začínáme s nimi pravěkem (Na Veliké řece 1998), další rok je indiánský (1999), další v legendách a v létě se vydáváme s Odysseem přes moře zpátky domů na Ithaku (2000) a vracíme se opět k rytířům a Artušovi (2001). V roce 2002 hrajeme hru Slované. A v létě, které nedávno uplynulo, jsme byli v Zemi Za zrcadlem, plné podivuhodných bytostí, s nimiž se jinde nelze setkat. Nyní putujeme po stopách ztracené expedice do Egypta.

Dva poslední již uplynulé roky, ten „slovanský“ a „za zrcadlem“ považuji za nejfantastičtější dva roky, jaké jsem kdy u oddílu zažil. Byli v nich ne okamžiky, ale celá období, k nimž se stále

v myšlenkách vracím, byly naplněné pohodou a zároveň vysoko položenou laťkou, kterou jen vyrovnat bude znamenat velké úsilí. Proč to tak cítím? V té době vznikl u oddílu tým, říkám mu V.I.P. Je to skupinka lidí ochotných nehádat se o hlouposti a vytvářet prostředí, v němž je ostatním dobře. To jsou ti, které znáte jako současné rádce, kteří tvoří oddíl schůzku po schůzce během celého roku. Jsou to ti, kteří ze všech „Troskáčů“ i „plánáckých rádců“ vydrželi až do současných dob. V těch posledních dvou letech přispěním všech bije u oddílu upřímné srdce, které je velké tak, že se do něj vejde každý, kdo bude chtít...

A tenhle dar je zapotřebí udržovat a chránit dál, ať už přejde tento rok nebo třeba dalších dvacet. Tuláci, vydržte! A i když se mnozí z vás vydáte vlastní jinou cestou, až dospějete, nezapomeňte nikdy na všechny okamžiky prožité v různých dobách i světech s námi. Neste tento odkaz jako dávní poutníci (i Poutníci, z nichž jste vzešli), abyste se jednou mohli ohlédnout a říci si jako tehdy na Tolštejně v roce 1993 v Labyrintu světa a ráji srdce: Světlo vašim krokům! Teď to víte – říkáme si tak celou polovinu svého trvání...

JENOM PÁR SLŮVEK DO UŠÍ... (SEMTAMNÍK Č. 28)

Před lety se mi dostala do rukou knížka, jmenovala se Cesta kolem mé hlavy za 40 dnů. Moc a moc se mi líbila. A po letech z ní dokonce byl téměř stejnojmenný film Cesta kolem mé hlavy. V tom příběhu jeho hlavní hrdina říká v jednom „nestřeženém“ okamžiku větu, která v první chvíli jejího vyslovení způsobí jen úsměv i úžas v očích ostatních: „Budme na sebe hodní!“ Spousta tvrdáků v té chvíli si pomyslela, jak je to naivní věta, že takový člověk se ve společnosti nemůže s tímhle názorem uplatnit. Vždyť přece společnost, to je kariéra, peníze, majetek, vliv... nějaké naivní řečičky v ní nemají místo.

Je to jinak, drtivá většina toho, co člověk v životě vytváří a nepohladí to duši a to, čemu říkáme srdce, nepřetrvá přinejlepším déle než pár generací. Ti největší myslitelé v dějinách nebyli sobci, možná v očích ostatních byli trochu neobratní a k praktickému životu sotva použitelní, ale jejich myšlenky přetrvávají celé věky, i když jejich čas již dávno pominul. Ty skutečně platné „pravdy“ jsou známe, jsou již stokrát tisíckrát řečené, ale některých slov není nikdy dost... Stále znova a znova tváří v tvář směru, kterým letí tento náš svět, musím smeknout před jejich moudrostí. Člověk nemusí být zrovna věřící a nemusí chodit do kostela ani do mešity, aby ve své hloubi věděl, že „být hodný“ na druhé je správná věc. Stejně správná jako nestát mlčky, pokud se děje bezpráví a páchají se jiné temné skutky.

Je to snadné mít rád lidi kolem sebe, radovat se z těch věcí, kterým říkáme obyčejné, samozřejmé a tak podobně. Mít rád úsměv na tvářích malých i velkých lidí, radovat se ze slunce i z deště, který svlaží rozpálenou zemi, těšit se z květů na louce, klanět se stromům a vůbec si vážit přírody, z níž jsme vzešli. Je to snadné, tak proč to neděláte? Zkuste to, je to v každém z nás!

Každý, kdo vyrůstá v tomto světě – a kdo nevyrůstá, že – je ovlivněn prostředím kolem sebe. Nejen těmi nejbližšími, ale celou společností. Pokud je člověk malý, ještě je, jak s oblibou dospělí říkají „bezstarostný a naivní“. Není tomu tak. Každému věku odpovídají jiné starosti. I děti mají pocity, které jim dávají úsměv nebo vhánějí slzy do očí. Každý problém je ten největší, pokud je prožíván srdcem. A žádný není naivní.

Při tom, čemu říkáme „oddílová činnost“ se stále setkáváme nejen s radostmi, ale i s problémy, které děti prožívají. A některé z těch problémů se můžou jevit zbytečné. Ale děti ve své

přímočarosti a upřímnosti (pokud je sám život již tak záhy nenaučil zakrývat své pocity), jsou plné pocitů tak krystalicky čirých, že mne to stále víc a víc uvádí v úžas. Dokážou vyslovit věci, které dospělí většinou skrývají a pokud je řeknou, činí tak za dveřmi svých domovů nebo do uší jen lidem, k nimž mají velkou důvěru.

Smekám před upřímností, před schopností otevřít svá srdce a nebát se mluvit o věcech tak, jak jsou. Stále říkám, v poslední době častěji, že mlčet není zlato, byť některá pravdivá slova bolí. To je výsada dospělých lidí, že kruté pravdy ponechávají v sobě, než aby působili bolest. Děti se nerozmýšlejí v době své „bezstarostnosti“, co říci a co ne. Mluví, protože se ještě nenaučily přetvářce...

Být upřímný má svá rizika. Člověk může ublížit, aniž by tušil, když neví předem, co jeho slova způsobí. Ale každý má tu moc „být hodný“, jen ji v sobě musí najít. Pokud by společnost řídily děti, pokud by se velká rozhodnutí nechávala na jejich „naivitě“, bylo by na světě možná trochu bláznivěji, ale svět by byl bezpochyby barevnější a radostnější. Lidé jsou buď dětmi nebo byli dětmi. Zkuste se na svět dívat jejich očima. A buďte na sebe hodní..!

BÝT DOSPĚLÝ...

(SEMTAMNÍK Č. 5)

Všechno se mění. Většina z vás si uvědomuje, co se děje s vaším tělem i vědomím. Ne každý však je s to zvládnout tyto proměny, jak se říká, levou zadní. Svět se stává zdánlivě přehledný, váš pohled na něj tím nejlepším, zatímco ti dospělí kolem zaspali dobu.

Ne náhodou je častým projevem dospívání pocit, že vy vše umíte a znáte nejlépe a zvládnete to sami, bez nějakých zbytečných rad. Co na tom, že se často ukazuje, že uposlechnout rady včas, bylo by lépe? Tato zkušenost je přehlédnuta mávnutím ruky a jede se dál.

Tento stav vědomí není navždy, chvíli však potrvá, než sestoupíte z výšin neomylnosti, abyste si našli své skutečné dospělé místo v životě. Do té doby s vámi bude cloumat puberta a nikdo na tom nic nezmění, jen vy sami!

Mění se i vaše zájmy, začínáte se rozhlížet a také vybírat. Leckoho napadne, že zůstat u oddílu nemá smysl, když je spousta jiných daleko zábavnějších her. Nebo také můžete nabýt dojmu, že oddílovství je pro dětičky, zatímco vy, velcí, již chcete něco víc.

Proč to všechno píšu? Protože je umění odejít se ctí. Nemusíte hanět oddíl, pokud nechcete pokračovat dál. Nejsem tak naivní, abych si myslel, že vydržíme navždy v této podobě. Důležité ale je přiznat si, že JÁ jsem jiná (jiný) a MNĚ už nestačí to, co se dělá v oddíle, než že ODDÍL za to může. A nikdo vám pak nesmí vyčítat, že se stala ta věc, že máte jiné zájmy než dřív. Je to naprosto přirozená věc. Vždycky zůstane jen někdo, který onu pomyslnou štafetu ponese dál.

Pro někoho z vás je třeba představa opustit oddíl téměř nemyslitelná, a přece za několik let může být všechno jinak. Někdo může uvažovat o odchodu v rovině fantazie, ale nemá sílu (a srdce) to udělat. A jsou jistě i tací, kteří tato slova čtou s nesmírným údivem, co že to tu ten Míša píše...

Než se k onomu kroku rozhodnete, uvažujte chvíli o tom, co takový odchod znamená, co všechno opouštíte, a zda jdete opravdu správným směrem.

Taková skupina lidí, jako jsou Tuláci, se vyvíjí poměrně dlouho. Neexistovala by, nebýt obětavosti každého rádce a chuti rozdávat radost těm ostatním. Naučte se včas vážit si těch, co žijí pro druhé. Je to schopnost, která je důležitá pro celý život.

Není dobré dělat ukvapená rozhodnutí, zvlášť podle nálady. Nerozhodujte se nikdy podle okamžiku. Promítněte si CELÝ ČAS strávený v oddíle a pak sudte. Máte možnost být a zůstat i nadále jeho součástí a také rozdávat radost, stejně jako to činit jinde. To je VAŠE svobodná volba.

Ale dospělým se volbou ani jednou z oněch možností nikdo nestane. Být dospělý totiž není jen pocit, co je dobré a co ne. Je to něco daleko složitějšího, co by sneslo rozbor na více papírů, než má tento Semtamník.

Nechtějte se stát zbytečně rychle dospělými. Příroda sama ví nejlépe, jak dlouhá to má být cesta. A na této cestě vás Tuláci budou provázet, dokud o to budete stát.

ZPOVĚĎ O NEZAPOMÍNÁNÍ (SEMTAMNÍK Č. 10)

Když jsem byl kluk někde ve vašich letech, ba i mladší, jezdil jsem na jarní tábory, nebo chete-li zimní, ale nikdy ne s nějakým oddílem, ale s partou, která vznikla jen na tom kterém místě a již se nikdy nesešla, pokud ti dotyční nejeli do těch samých míst napřesrok zase. Ale takových nebylo mnoho. Někteří však přeci dvakrát či třikrát navštívili ten samý kout a pak zmizeli a víckrát jsem o nich neslyšel.

Také někteří dospěláci, co tam s námi jezdili, byli stejní, ale většina jen prolétla jedním jarním týdnem našeho života a v paměti se mi nezachovala ani jejich tvář. Smutné? Možná ano pro vás, kteří jste léta letoucí Tuláky. Ale v tom klackovitém věku jsme to my takhle nevnímali.

Jizerské hory, chata Královka. To bylo místo, které mi učarovalo a může za to hlavně dospělácká banda, která tam tehdy s námi podnikala různé čertoviny. Pravda, nebyl to jarní tábor v našem pojetí, něco jako hra, která by prolнула celým týdnem, to ne, ale přesto se naskytla spousta zajímavých her, které nás bavily. Mezi vedoucími, alespoň pro mne, vynikal již velmi dávno dospělý chlap, kterému jsme všichni mohli tykat a říkali mu Bědo. Nemohl jsem si zvyknout nevyslovovat ten háček nad "d".

Běda pro nás vymýšlel hry a když přišel večer, v němž jsme měli předvádět různé scénky, poradil mně a ještě jednomu klukovi takovéto divadlo:

Potkají se dva přátelé a vznikne mezi nimi rozhovor.

"Nadar, kamaráde!"

"Nazdar!"

"Neviděls kočku?"

"Jakou kočku?" zaujatě, myslí si, že dvounohou.

"Takovou malou, chundelatou."

"Ne, neviděl." zklamaně, ukazuje se, že kočka má čtyři nohy.

"Tak nazdar."

"Nazdar."

Ta scénka vypadala až moc obyčejně. Ale to byl Bědův talent - obyčejné věci rozvinout do fantastických rozměrů.

Když jsme toto krátké divadýlko zahráli večer ostatním, ani moc tleskání nebylo slyšet. Kdo čeká, že je to konec, mýlí se. Vyrázili jsme opět proti sobě a tentokrát celý rozhovor sehráli jako dva roboti. Ale ani to nebyl konec. Ještě jednou totéž, ale jako operní zpěváci! Ještě? No jistě! Tentokrát jsme však mluvili "nesrozumitelným" jazykem:

"Navazdavar kavamavaravádeve..."

Z jednoduchého rozhovoru jsme, jak se říká, vytřískali Bědovými nápady maximum a sklídili ovace. Ještě několik dní na to si někteří nechávali přeříkávat: "...tavakovou mavalovou, chuvundevelavatovou..."

Shodou všech náhod, co jich světem létá, byl v těch dobách skupinovým pionýrským vedoucím na základní škole, do které jsem chodil, člověk velmi podobného jména - Eda. Nevím, jaká byla situace ostatních oddílů na škole, ale ten náš nikdy pořádně nefungoval. Vedoucími nám byly většinou jen o dva, tři roky starší holky, které měly jiné zájmy, než se o nás starat. Naše činnost pak vypadala podle toho. Bezcílné běhání po hřišti bez předem připravených her, nebo

dvouhodinovka mezi školními lavicemi, sem tam házení křídou, houbou a podobně. Těch několik výletů do jinam bylo tak výjimečných, že si je pamatuji snad všechny...

Měnila se děvčata ve vedení našeho nefunkčního oddílu, Eda však zůstával na svém místě. Nevzpomenu si na tváře těch dívek, ale Edova se mi z paměti nevymaže. Bylo možné za ním s čímokiv přijít, jakýkoliv nápad neodsoudil hned k zániku, ale hledal řešení. Byl to člověk, který nám nikdy neprovedl nic zlého.

Potkával jsem ho i v dospělosti, sem tam jsme se zastavili jen na pár vět uprostřed chodníku. Je to několik let, kdy jsem ho potkal a netušil, že je to naposledy. Tak rád bych ho potkal ještě alespoň jednou a promluvil s ním víc, než kdy jindy, ale nejde to, protože Eda už není.

Bédu z Královky jsem naposledy potkal mnohem, mnohem dříve. Smutně jsme tehdy jako děti hleděly přes okna autobusu, který s námi z Prahy odjížděl na týden do hor, protože ten rok on jen snad doprovodil na počátek cesty nějaké dítě z rodiny, ale jinak zůstával doma. Jak naivně, ale pro něj jistě krásně, jsme ho přemlouvali, ať odjede s námi. Ta představa pro nás byla lehce uskutečnitelná. Zamávali jsme mu a já ho už nikdy, nikdy neviděl.

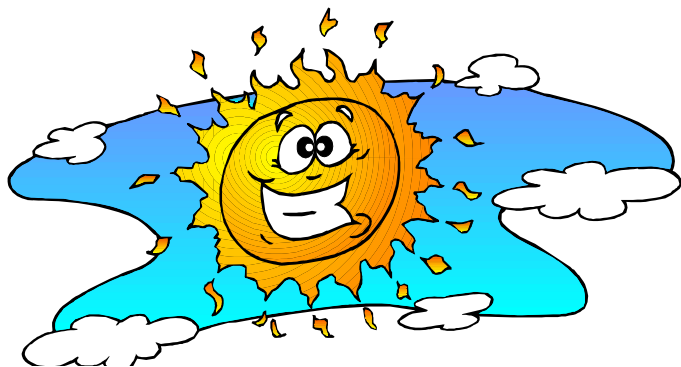
Já nevím a raději ani nepočítám, kolik dnes může být Bédovi let a jestli je ještě na tomto světě. Kéž by však byl a já věděl, kde ho najít. Řekl bych mu strašně rád, že na člověka jako byl on se jen tak nezapomíná. Že jsem rád, že byl a já měl tu možnost být chvíli s ním. Že jsem ho měl rád a mám dodnes.

Vám všem, Tulákům, přeji odvalu ke slovům někdy těžko vyslovitelným. Ať je vždy řeknete včas a těm, kteří si je zaslouží. Nikdy jich není dost.

Bude hezký nebo ne?

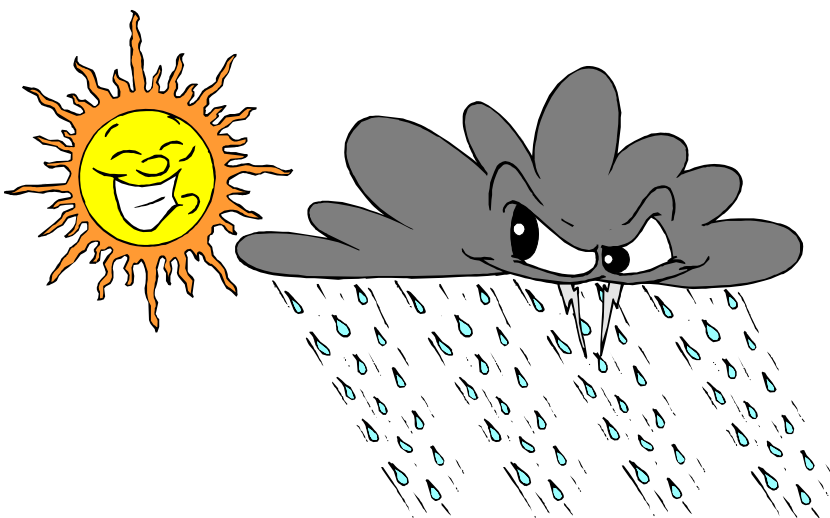
Bude hezký

Je-li západ slunce červený nebo tmavožlutý a ve dne světle modrá obloha, objeví-li se po západě slunce na obloze mračna, je-li večer a ráno hojná rosa, je-li vycházející slunce čisté a jasné, jsou-li velké rozdíly mezi nízkou noční a vysokou teplotou denní, vzlétá-li skřivan při zpěvu do velkých výšek, blýská-li se večer silně a bez hřmění, skřehotají-li večer žáby,...

Bude pršet

Tvoří-li se k večeru těžké mraky, tzv. "hrady", jsou-li dálky velmi jasné (vidíme-li na horách kdejaký strom a útes) rozléhá-li se zvuk do dálek, stoupá-li mlha vzhůru, kouří-li se z lesů, vychází-li ráno slunce nad mrakem, je-li východ slunce červený, létají-li vlaštovky nízko nad zemí, krákají-li vrány, sedí-li holuby nehybně na střeše, je-li ráno a večer tráva zcela suchá, bez rosy, vystupuje-li zápach z kanálů.

Mráz

Tuhou zimu ohlašuje mimořádná úroda šišek, jeřabin, vysoká mraveniště, spousta myší.

Vítr

Vítr ohlašuje tmavomodré nebe a červený západ slunce.

Někdy i tato pravidla zklamou a svéhlová příroda udělá něco zcela opačného, než je psáno v příručkách a než tvrdí zkušený zálesáci. Jen dlouhodobým vlastním pozorováním nabudeš určitého cviku v předpovídání počasí.

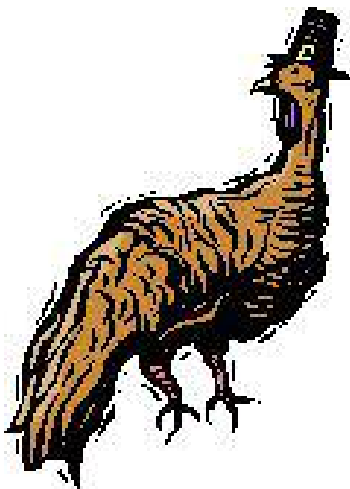
Nenáročné básničky pro dětičky

RAKOSNÍČEK

Tam na břehu brčálníka,
čeká krtek rákosníka,
aby spravil co se dalo,
když se křeslo polámalo,
on že by chtěl jako rád,
v novém křesle přivítat,
ježek na to: "Neměj péči,
já mám krtku starost větší,
já už čekám hodiny,
na své nové bodliny."
A jak se tam spolu přeli,
rákosníčka neviděli,
zamkl chatu-v dálce mizí,
dnes má program v televizi.

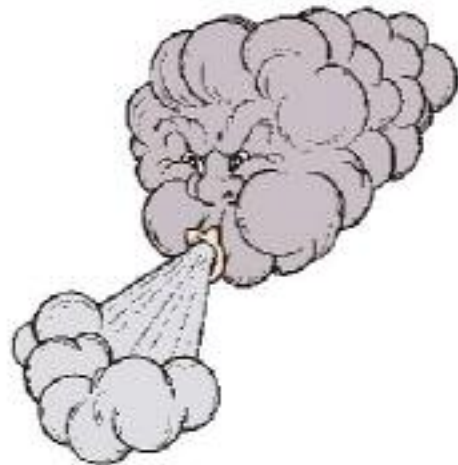
KROCAN

Na návsi tam poblíž fary prochází se krocan starý,
natřásá si peříčka prý chce býti jednička:
"Hudry, hudry, hudry, hudry koupím všechny možné pudry,
koupím všechny barvičky ať okouzlim slepičky."
A jak se tam proměňuje a slepičky okouzlují,
bác ho smůla prokletá zakop a spad do bláta.
A jak tam teď smutně stojí zablácen a po krk v hnoji,
mrzí ho co nejvíce že se mu teď přesně v máji,
v celém kraji chichotají všechny krutí slepice.

VÍTR

Tam na kopci mezi stromy jen tak v košili,
honil vítr čtyři draky jako zběsilý,
protože to oněm drakům bylo nemilé,
zavolali unisono: "Přestaň debile".
Ten dál ale ve větvích jim splétal ocasy,
proč to jen ten vítr dělal proč asi?
Náhle vylét kolmo vzhůru až nad oblaka:
"Chtěl jsem poznat jak vypadá život na draka".

MEDVĚDI

Pět nahnědlých medvědů, jeden medvěd lední,
vydali se na vandr, hledat život všední.
Že šli cestou necestou, dostali se v krátku,
do těch krásných jižních Čech, k Červenému Hrádku.
Tam, uprostřed příroda, v tom království sýčka,
začali se medvědům, zvolna klížit víčka.
Položili do trávy, své znavené údy,
lesním tichem zazněl zvuk, jak když hrají dudy.
Pak za malou chvíli, bylo to až k zlosti,
ozval se tak strašný řev, až jim roztřás kosti.
Medvědi se rozběhli, do míst kde to řvalo,
a tam co se mělo stát, to se taky stalo.
Kolem vlajky na žerdi, kol dokola stany,
a s prázdnými talíři, mládenci a panny.
Nekonečné proudy slz, hrnou se jim z očí,
když u plotny studené, bezradně se točí.
Náhle jeden z mládenců, uchopil se řeči,
nikomu to nevadí, že už hlady klečí:
"Na pořádný dlabanec, naděje už zmírá,
proč nás ten náš vedoucí, proč nás hlady týrá.
Pročpak nás tak najednou, vyhubit se snaží,
proč ty naše kuchařky, hnal až na nádraží.
Kdopak nám teď uvaří, kdo nám krmi podá,
zatím co hlad ukrutný, v útrokách nám hlodá".
Do medvědů vlétl vztek, načpak máme sílu?,
raz, dva a už v táboře, hrnuli se k dílu.
Bílý škrabal brambory, grizly štípal třísky,
a Ti čtyři ostatní, Ti smažili řízky.
Holkám oschly slzičky, kluci valí zraky,
když pomáhají medvědi, pomůžeme taky.
Najednou je na stolech, polévka a hustá,
a od řízků smažených, už jsou mastná ústa.
Jak to všechno skončilo? Povíme to v krátku:
"Nová zvěst se traduje, o Červeném Hrádku,
že tam oběd vařilo, u starého jilmu,
šest medvědů s Cibulkou, jak v tom českém filmu.

Logika je rodná sestra intelektu

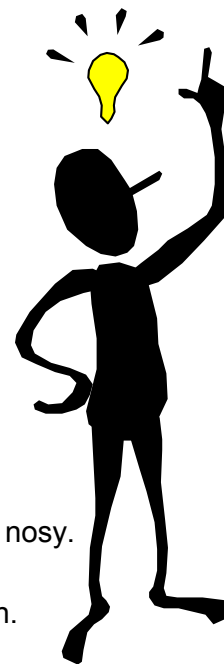
To, co bude následovat, přinesl onehdy Čertík. Tak se mi to líbilo, že jsem se rozhodl šířit to dál. Jen místo původu a autor zůstali utajeni - prý je to odkudsi z internetu. Snad se tedy nikdo nebude zlobit, že tento test zveřejním bez souhlasu. Je tak hezký a vtipný, že by jej bylo škoda nechávat na dně šuplíku.

Intelligence a intelekt nejsou totéž. Zatímco intelligence představuje soubor schopností, které člověku umožňují rychle rozumět světu událostí a situací, intelektem se míní schopnost sbírat informace a materiál pro myšlení a dokázat s nimi operovat.

Tento test by měl prokázat tvou schopnost vyvodit správný závěr, který vyplývá z určitých prohlášení, a zároveň prověřit rychlost uvažování.

Následující prohlášení jsou samozřejmě ve skutečnosti nesmyslná, nicméně je třeba vyjít z toho, že první dvě prohlášení z každého úkolu jsou správná. Závěr z nich už ale může, nebo také nemusí být správný. Jestliže se ti zdá v pořádku, označ jej slovem ANO, v opačném případě slovem NE. Na vypracování jednotlivých úkolů máš ovšem pouze 20 sekund.

- 1) Všechny žáby jsou modré. Tento kůň je modrý.
Proto tento kůň je žába
- 2) Všichni žáci jsou ryby. Někteří žáci jsou mloci.
Proto někteří mloci jsou ryby.
- 3) Některé mraky mají černé puntíky. Černé puntíky mají všechny domy.
Proto některé mraky jsou domy.
- 4) Všechny myši jsou hranaté. Všechno hranaté je modré.
Proto všechny myši jsou modré.
- 5) Všechno ovce jsou sloni. Někteří sloni jsou čápi.
Proto všechny ovce jsou čápi.
- 6) Někteří lidé mají rádi Alici, nemají rádi Roberta. Robert má rád Alici.
Proto lidé, kteří mají rádi Roberta, nemají rádi Alici.
- 7) Někteří psi rádi přednášejí básně. Všichni psi jsou laviny.
Proto některé laviny rádi přednášejí básně.
- 8) Nikdo s červeným nosem nemůže být premiér. Všichni muži mají červené nosy.
Proto žádný muž nemůže být premiér.
- 9) Všichni jezevci jsou sběratelé umění. Někteří sběratelé umění žijí v norách.
Proto někteří jezevci žijí v norách.
- 10) Nikdo s fialovými vlasy není mladý. Někteří lidé, kteří mají fialové vlasy, pijí mléko.
Proto někteří lidé, kteří pijí mléko, nejsou mladí.

Jak jsi dopadla(-a)?

Za každou správnou odpověď (ANO u otázek: 2,4,7,8,9,10. A NE u otázek: 1,3,5,6) je jeden bod (max. 10 bodů).

10 bodů:	intelektuál(-ka)
9-8 bodů:	dobrý
7-6 bodů:	nic moc
5-4 body:	marně předstíráš intelekt
3-2 body:	být sebou, nikomu se nechubím
1 bod:	jde to s tebou z kopce – slabota
0 bodů:	máš IQ do mínusu

Jak to bylo s lyžemi?

Téměř každý rok lze na Dni otevřených dveří spatřit Tulácké lyže. Jsou to běžecké lyže, které dostal Michal před mnoha lety a téměř s jistotou můžeme říci, že od té doby se sněhu nedotkly a ani jen tak nedoktnou. Spolu s lyžemi obdržel Michal návod na jejich použití, který si můžete na stránkách tohoto Semtamníku přečíst a pochopit tak konečně význam tohoto exponátu. Ještě jedna rada – neberte vše co tu budete číst moc vážně.

Návod na použití výrobku značky LYŽE od firmy BROUK a.d.ch.d.s

1. ÚVOD

Vážený zákazníku dostává se vám do rukou zcela nově koncipovaný výrobek, s jehož použitím budete mít bez podrobného pročtení návodu veliké potíže. Výrobek je zcela nově koncepčně vyřešen a nahrazuje tak starší verzi výrobku z roku raz - dva. Na jeho vývoji se podílelo několik desetiletí mnoho mozků a to výhradně mozků hmyzího (hlavně) broučího zamýšlení. Jeho hlavní síla spočívá v jeho jednoduchosti proto se k výrobku sériově nedodává a uvažuje se i o zastavení výroby dalších nepotřebných přídatných zařízení jako jsou:

- lyžařské hole
- vázání atd.

V případě, že by snad někdo chtěl tyto přídatná zařízení získat ke svému výrobku, musí si je asi někde odcizit jelikož na trhu běžně nejsou a kdyby je snad náhodou sehnal, předem ho upozorňujeme že 1 výplata nestačí. Naproti tomu základní výrobek si mohou dovolit i ti z nejnižších vrstev (např. brouci, broučata, broukačky atd.).

2. NA CO LZE LYŽE POUŽÍT

Při psaní těchto řádek jsem jako autor neopomněl připomenout, pro někoho možná zbytečnou kapitolu, na co lze lyže použít a tedy pro jaké příležitosti si je zákazník kupuje. V dnešní silně rozvojové době, plné technických vynálezů se může stát, že někdo si bude na lyžích grilovat maso a naše dealerská firma obdrží reklamaci, že lyže nevydržely. Tak to prosím ne !

2.1. Použití pro přežití

Ano, začínám právě tímto tipem použití, jelikož většina uživatelů si myslí, že na lyžích si lze lámat jen nohy, ruce a poté i samotné lyže. Lyže můžeme použít pro nouzové nocování na horách v případě, že nás zastihlo pěkné počasí a my si usmysleli, že si na tu lavinu počkáme. Pro takovéto případy je nejlepší vyhledat upozornění horské služby : " POZOR NEBEZPEČÍ LAVIN " a vkročit na taková to území a zde se na vhodném místě utábořit. Tabulky s výstrahou horské služby samozřejmě sebereme s sebou, třeba budeme mít v noci společnost. Chceme-li urychlit příchod laviny , radíme ještě před odchodem na tuto túru, vzít s sebou hudební nástroj a večer pěkně hlasitě zpívat. Co provést na urychlení příchodu sněžného muže zatím nevíme, ale můžeme vás vážení BROUCI ujistit, že bude nejlepší počkat na naši novou verzi, která dostane zcela nové jméno a to LIŠE místo dnešního již ohraného názvu LYŽE.

2.2. Použití pro vzájemnou obranu a vzájemné pobavení

Touto ukázkou samozřejmě nechceme nahánět lékařům pacienty do jejich ústavů, ale s lyžemi lze hrát i pěkně vypečené hry a použít je i na obranu proti nepřiměřenému útoku. Při obou těchto činnostech samozřejmě hrozí zlomení vašich vzácných lyží a to nejen jich, ale i jiných částí, jak ostatně později uvidíte při jejich realizacích.

Hra Na Špičníka

Předem je mou povinností upozornit na nebezpečí této hry. Ten kdo ji povede ke zdárnému konci je povinen podepsat tvz. "List o povinném uctění poslední památky alespoň u 63 % ztrát při hře na Špičníka ", a proto se tedy nedoporučuje mít v družstvu hráče mladší než 18-cti let (to kvůli plnoletosti) a starší 75 let (to kvůli přílišné již odolnosti - hra by trvala moc dlouho). Hlavním heslem této hry je, že každý musí být po jejím zakončení lehčí a jeden lidský orgán (to je podmínka minima), pro vedoucího je pak podmínka minima 2 orgány. Samozřejmě z koho nezbyde nic má nejvíce bodů a vězte lidské tělo má hodně orgánů.

3. NEJČASTĚJŠÍ POUŽITÍ PRO ZIMNÍ RADOVÁNKY A STAROSTVĚTRY

Ano, opravdu je to divné, ale většina lidí používá náš výrobek značky "LYŽE" k zimním radovánkám a také s podivem konstatujeme, že převážná většina lidí si k lyžím opatřuje právě to nepotřebné přídavné zařízení, které jsme odstranili z výroby. Něco na tom asi bude.

3.1. Kde lze provozovat zimní radovánky

Předem chceme upozornit, že zimní radovánky lze provozovat převážně na předmětu zvaném sníh, který jak již někdo ví není vždy a všude. Prvním důležitým faktorem je proto nalézt sníh. Ten lze nalézt většinou v zimě a na horách.

3.2. Co na horách ?

Když se šťastně dopravíme na hory je třeba si uvědomit důležitou věc. Lyže nejezdí do kopce a proto je třeba kopec zvaný skopek a k tomu ještě se sněhem, ale pozor nejradyji bez vleku, jelikož při velké zimě by jste mohli k vleku přimrznout a moc by jste si nezalyžovali.

3.3. Příprava lyží

Než vyrazíme na první lámání části těla je třeba lyže připravit k použití.

Naše firma navrhuje asi tento postup:

- je třeba vzít lyže s sebou na hory (bez nich to jde špatně)
- dále je nutné vzít lyže s sebou i na svah
- před použitím je nutno lyže namazat (při těžkém terénu raději i sebe - pozor ne stejnými mazacími materiály)
- před výjezdem nutno lyže jakýmkoliv připevnit k noze (pokud možno k noze z botou)
- pro začátečníky radíme vzít si i hole

3.3.1. Mazání lyží

Lyže zásadně nemažeme vosky, jak to uvádí většina příruček. Věcí na mazání je hodně a proto uvedeme jen základní věci :

- máslo Rama pro lahodnou jízdu
- prášek Ariel pro zářivě bílý obličej po pádu

Každou mazací věc smícháme nejdříve s pískem a truhlářským tmelem a poté autogenem zapečeme na skluznici. Při práci s autogenem varujeme aby jste dodržovali bezpečnostní předpisy dány normou ČSN 73 02 85. O tom jak namazat sebe při chystání se na těžší terén nebudeme psát v tom si jistě poradí každý sám. V případě, že nebude Brouk vědět necht' se informuje u někoho zkušenějšího..

3.3.2. Připevnění lyží k botám

Opět existuje nespočetné množství způsobů a tak uvedeme asi jen jeden, který je neméně osvědčen praxí, a proto vás použijeme jako pokusné brouky. Pro náš nový způsob budete potřebovat tyto věci:

- 4 x dvacetimetrový hřebík
- kladivo

- zimu ve spreji
- pevné nervy

Položíme nohu k botě na lyži, vezmeme kladivo a hřebík a zatneme zuby. Nyní na dvou místech přitlučeme nohu i s botou k lyži. Jestliže přežijeme takto přidělanou první nohu, můžeme s klidem i druhou. Poté nezapomeneme hřebíky na druhé straně ohnout. Zimou ve spreji můžeme případné poranění nohou.

3.4. První rozjezd

Když takto vybaveni vstoupíme na svah, musíme se rozjet. Nemáme-li k tomu pevné nervy (může se stát, že jsme se ztratili při připevnění lyží k botám), požádáme někoho, aby nás strčil. A nyní již můžeme vychutnávat požitky z krásné jízdy. Užívejte, jelikož v dalším odstavci vám popíšeme, že jen se rozjet nemusí býti tak krásné.

3.4.1. Nástrahy při jízdě

Nemyslete si, že když už se rozjedeme je všechno O.K. Při jízdě na nás číhá mnoho nebezpečí. Nejčastějšími jsou pády které vznikají z různých příčin, ale ty většinou padající oběť nezná. No usudíme z příkladu: jedete přírodní slalom (to znamená v lese) a narazíte do jedné z branek a když se za týden (to v lepším případě proberete na jednotce intenzivní péče) jak si můžete pamatovat do které, že to branky jste narazili. Budete-li zaobírat otázkou nástrah při jízdě hlouběji zjistíme, že všechny vlastně vedou v pádům a to ať je to již kamen který na nás jízdou spadne, nebo sloup elektrického vedení, který si tu drze stojí.

3.5. A co zastavení ?

Ano, je skutečně důležité někdy zastavit, jelikož jízda nemůže trvat věčně. Pro zastavení existuje několik způsobů a je nutno říci, že to není zrovna jednoduchá záležitost. Předem chci říci, že aby mělo brždění nějakou cenu musíme se pořádně rozjet a to zejména tak, že nebudeme dělat žádné oblouky jak nás to v mnohých kurzech učí a jedeme přímo šusem. A nyní již přistoupíme k jednotlivým způsobům zastavení :

- nezastavovat vůbec a dojet až do protikopce
- zastavení o nějakou osobu nebo skupinu osob
- položení své ctěné zadnice na zem a prodřením šatů až na kost
- zastavení o ostrý předmět
- pádem zvaný tygr přímý bořivý (u brouka zcela vyloučeno, není přece tygr)
- pádem zvaný " BROUK " - záda dolů a nohy nahoru

Samozřejmě, že způsobů je více a uvedli jsme jen ty základní u kterých nehrozí nebezpečí, že se ještě po pádu rozjedeme.

4. POSLEDNÍ POMOC PŘI LYŽOVÁNÍ

Předně si pamatujte, že poslední pomoc (v lyžařské hantýrce zvaná také jako poslední pomazání) se podává nejméně po 2 hodinách poté co to dotyčný skutečně potřebuje. Při podávání

poslední pomoci zásadně dodržujeme pravidlo pěti negovaných T - zima, křik, sucho, rozrušující prostředky, ponechání na místě a jediné zachováváme neznegované šesté T - truhla.

4.1. Zlomeniny

Zlomeniny v lyžování máme defacto čtverého typu:

- uzavřené
- otevřené
- lyžové
- páteřní - nespravitelné

U prvních dvou typů lze ještě dělit na zlomeniny horních končetin, dolních končetin a jednotlivých orgánů.

4.1.1. Nejčastější zlomeniny a jejich ošetření

Nejčastějšími zlomeninami jsou tyto:

- hýžděvé - vznikají při brždění / ošetření – příště nebrzdit
- otevřené končetinové - vznikají při pádu na otevřené předměty / ošetření – před jízdou všechny předměty zavřít
- uzavřené končetinové - vznikají při pádu na uzavřené předměty / ošetření - zásadně otevřít, aby kost mohla provětrat
- páteřní - vznikají při přejetí zad rolbou nebo jiným lyžařem / ošetření - POZOR - páteř nevynadáme, jde totiž špatně zandat - naše firma radí přejet ho z druhé strany větším předmětem (válcem) třeba se to spraví
- lyžové - vznikají zlomením lyží / ošetření - lyže slepíme bílou lepicí pastou a na noc zatížíme Jízdním řádem ČD, jelikož ten má správný BROUK vždy při ruce

4.2. Poruchy vnitřních orgánů

Tyto poruchy nemá cenu rozebírat jelikož je většinou pozdě, ale kdyby přece jen byla naděje na záchranu tak té se vzdejte, třeba by to nevyšlo. Upozorňujeme převážně BROUKY že zapálení lýtek při spatření sličné broučice na sjezdovce a nebo zlomení srdce se nepovažuje za poruchu vnitřních orgánů, ale za poruchu typu duševního a ty se léčí na této adrese: Psychiatrická klinika, Ke Karlovu 11.

5. ZÁVĚR

Co říci na závěr. Věříme, že náš výrobek se stane hojně používaným a to hlavně mezi našimi nejmenšími spolucizopasníky, brouky. Náš vývojový tým vám přeje hodně zlomených lyží - aby jste kupovali stále nové a nové.

POHLAZENÍ - (SEMTAMNÍK č. 6)

Ve středu 24.1.96 nahlédla do naší klubovny během schůzky usměvavá paní uklízečka a pochválila nás za to, v jak pěkném stavu zanecháváme místnost, když z ní odcházíme. Na ten moment překvapení většina z nás ztichla, někteří jistě ani věřit nechtěli... Bylo to milé a hezké. Děkujeme!

POHLAZENÍ II. - (SEMTAMNÍK č. 6)

Nespočítám, kolikrát jsem viděl ohrnovat některé vaše nosy nad společnými akcemi s karlínskými Tuláky.

A jak ze srdce rád jsem po těchto jarních prázdninách slyšel některé z vašich hlásek upřímně říct, že byste rádi (či spíše rády) ještě do léta nějakou společnou akci prožili (-y), to se ani popsat nedá...

POHLAZENÍ III. - (SEMTAMNÍK č. 6)

Bylo 6. prosince 1995, vypravili jsme se do kina, malého a útulného MAT-Studia, jako stvořeného akorát pro nás. Pozvali jsme i Áju s Ludkem, ale Luděk nemohl a Ája nakonec přijela sama. Malá Eliška Pexová v tu dobu měla ještě měsíc času, aby spatřila světlo tohoto světa. Ája scházela opatrně po točitých schodech dolů do kina a tulácké usměvavé jezinky právě naopak stoupaly vzhůru.

„Ahoj Ájo!“ ozvalo se někde uprostřed schodiště. A pak jsem uslyšel ještě jednu větu, která mi uvízla na v paměti: „Jé... můžu si Jí pohladit?“

A dvě dětské dívčí ruce pohládily ještě nenarozenou Elišku a svět kolem znězněl a zkrásněl. Kéž by

SLADKÉ DARY - (SEMTAMNÍK č. 7)

Stala se nám nepříjemná věc: na výpravě v březnu v Bolkově si Ája zvaná Šťávinka zlomila nohu. Protože si jí lékaři v nemocnici přes noc rozhodli nechat, vypravili jsme se za ní ještě večer podívat. A ostatní Tuláci, když se to dozvěděli, poslali Áje tolik bonbónů, sušenek, žvejkaček, že by Šťávinku muselo břicho bolet, kdyby tu záplavu sladkostí sama spořádala...

Každému dárci tímto vyslovuji pochvalu!

KYTICE - (SEMTAMNÍK č. 7)

Ještě jednou je březen a Bolkov, mířím do nemocnice za Ájou a děti především zásluhou Nikoly mají ve volných chvílích co kloudného dělat. Hraje se po dlouhé době "Kytka" a dává se i těm, kteří zrovna v místnosti nesedí. Pomyslnou květinu dostává do rukou Wendy, nazve ji kyticí a dává mi ji za Tuláky, za to, že vůbec jsou.

Tuláci by nebyli, nebýt také ostatních velkých, nemohu slíznout smetanu i za jejich práci. Ale potěší každá chvíle, kdy je slyšet takový hlas. Díky za ty květiny, Wendy. Přišly právě včas...

PODĚKOVÁNÍ - (SEMTAMNÍK č. 7)

Někdy je s podivem, co děti napadne, co udělají, na co přijdou. Dospělým až zůstává rozum stát. A to i v tom dobrém, nejen v nějakých skopičinách. Taková příjemná a krásná věc mne potkala jedno odpoledne.

V poštovní schránce leží dopis s adresou nadepsanou dětskou rukou a uvnitř dopisu je text, který autorka prosí otisknout v Semtamníku. Tohle přání upřímně rád plním:

Chci poděkovat všem Tulákům za Kláru, která s vámi zažívá hodně radosti a potěšení. Pavlína Vašáková

Co dodat... ?

Slova na konec

Michal, Semtamním č. 16:

Kdo ze skalních Tuláků zklamaně listujete tímto číslem Semtamníku a nenacházíte známé rubriky, nevěste hlavu, nepřijďte o ně, ani o pokračování Murphyho zákonů pro práci s dětmi, o Kuchyni u Tarzana, o Hádanky pro chytré hlavinky, o Střípky, o Slovo náčelníkovo a spoustu dalších věcí. Toto číslo je výjimečné, tak jako je výjimečné patnácté výročí oddílu (a co teprve dvacáté – poznámka ze současnosti).

Už se nebude opakovat. Bylo však třeba ohlédnout se až k počátkům, které jen málokterí ze současných členů oddílu a jejich přátel pamatují.

Náš starý učitel dějepisu na Základní škole nás kdysi nechal na počátku školního roku na první list sešitu vepsat latinskou větu, jejíž význam jsme tehdy nedokázali plně docenit: „HISTORIA MAGISTRA VITAE“ – Historie učitelkou života. Jestli nás historie oddílu dostatečně naučila umění poučit se ze zkušeností, to teprve ukáže čas. Věřím, že tu oddíl bude i po nás, pokud tu budou také lidé ochotní věnovat mu část ze svého života. Tuláci měli dosud štěstí na lidi – od těch nejmladších, až po ty nejstarší. Tak ať toto štěstí trvá dál!

Světlo vaším krokům!

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni,
vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět!
Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(Estel)

č.29

Vydán
jako 37. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu
TULÁCI
listopad 2003, vydání prvé

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:
Michal a Honza

Vydáno u příležitosti Dne otevřených dveří 2003
při dvacetiletých narozeninách oddílu

Tisk:

DŮM UM, <http://www.dumum.cz>
Středisko pro volný čas dětí a mládeže
Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10
tel.: 274 773 407, 274 772 081

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vítouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00
tel.d.: **244 403 394**, tel.z.: **261 306 378**, mobil: **777 334 383**

Vše o nás najdete též na Internetu na adrese: <http://tulaci.beruna.net>
Připomínky a dotazy zasílejte na e-mail: tulaci@beruna.net